

Verslag van Inge, ergotherapiestudente bij ons project (SGCP)

Afgelopen zondag tot en met woensdagavond zijn we naar het district Sindupalchok geweest. Dit is een bergdistrict 80 kilometer (3,5 uur met de bus) ten noordoosten van Kathmandu. We hebben daar 3 nachten in een hotel in Chautara (hoofdstad van Sindupalchok) geslapen. Hier woont en werkt ook een home visitor die de kinderen met een hersenverlamming thuis bezoekt. Rieke en ik zijn 4 dagen met hem op pad geweest. We zijn in Chautara zelf op huisbezoek geweest en in de bergdorpjes rondom deze stad.

Wat heb ik zoal gezien en meegemaakt:

- 3,5 uur lopen door de bergen om 1 kindje te bezoeken. Op de meest afgelegen plekken in de bergen vind je kleine huisjes waar gezinnen in wonen. Ontzettend mooi uitzicht in de bergen met heel veel terrassen waar ze rijst en andere typische Nepalese landbouwproducten op verbouwen.
- een lieve home visitor (Geevan) die veel geduld had met de kindjes en het beste met ze voor heeft. Zo indrukwekkend en vertederend om te zien. Van lokaal materiaal wist hij het leukste speelgoed te maken. Goed om te zien in het kader van ons project.
- de tegenstelling tussen de stad (Chautara) en de bergdorpjes. In de bergdorpjes leeft men vooral van de landbouw en veeteelt (1 koe en een paar kippen en geiten). De mensen zijn over het algemeen erg arm en hebben ook geen onderwijs gehad. Ook hangt men in de dorpen erg vast aan het (bij)geloof. Kinderen die niet naar het ziekenhuis gaan omdat men denkt dat het een straf van God is dat men deze kinderen heeft gekregen en zorg niet zal helpen. Ook ouders die hun kinderen de hele dag alleen laten omdat ze op het land moeten werken. We kwamen bijvoorbeeld bij een huisje waar 1 klein gehandicapt meisje buiten op de plaats lag. Ze kwam erg verwaarloosd over en het gehandicapte broertje rende er al spelend bij rond. Een ander jongetje dat die dag niet naar school kon gaan omdat er 's morgens geen eten was. Een kindje met erge epilepsie (constant kleine aanvallen) waar een arts 2 maanden geleden een recept voor had uitgeschreven. De ouders kunnen de medicijnen alleen nergens vinden, terwijl het kindje zich constant in een lagere toestand van bewustzijn bevindt.

Indrukwekkend allemaal..

In de stad heerst er veel minder armoede en hebben de meeste mensen onderwijs gehad. De mensen in de stad hadden volgens mij nog nooit toeristen gezien overal waar we liepen werden we aangestaard en Jeevan moest constant uitleggen wie we waren en wat we kwamen doen

- de vele informatie die Jeevan ons heeft verteld over Nepal. Over de Maoïsten die het land graag communistisch willen hebben en de gevechten die ze de afgelopen jaren hebben gevoerd. Ook nu wordt trouwens overdag door de communisten het verkeer wel eens plat gelegd in Kathmandu.

Dit doen ze om hun macht aan te tonen. Maar ook heeft hij over het kastensysteem verteld en de culturele gebruiken. De laagste kaste wordt door de hogere kasten vaak als vies gezien. Ze drinken niet van hetzelfde water etc. Af en toe niet te begrijpen, zoals bijvoorbeeld in de streng gelovige gebieden (vaak arme mensen zonder onderwijs) de vrouwen buiten moeten slapen als ze ongesteld zijn. Dit laatste hebben we met eigen ogen gezien tijdens een huisbezoek toen we 's morgens vroeg al ergens op bezoek gingen.

Een stier die in the middle of nowhere in de bergen op een pad stond. Op aanraden van Jeevan en zijn vriend zijn we maar snel op een klein bergje geklommen. Jeevan legde ons uit dat de stier net zo bang van ons was als wij van hem en dat we moesten wachten tot zijn baasje zou komen. Gelukkig kwam dat baasje snel de hoek om en de stier liep rustig verder

- op het dak van de bus gezeten en door de bergen gereden naar een klein dorpje waar we een huisbezoek gingen doen. Dat was echt lachen om zo de mooie bergen te bewonderen en te grote kuilen in de weg te overleven!
- veel daal vaat (= rijst met linzen; dat is zo'n beetje wat iedere Nepalees 2x per dag eet) gegeten. Op 1 huisbezoek werd er speciaal voor ons een kip geslacht om daarmee de daal vaat te maken. Voor de Nepalees een teken dat we bijzondere gasten zijn en voor ons was het eigenlijk een beetje de maaltijd proberen te overleven alhoewel de kip eigenlijk toch wel erg goed smaakte! De raksi, lokaal gebrouwen alcoholisch drankje, was echter Jniet om te drinken..Het was dan ook 's morgens 10:00 uur.

Al met al heel veel indrukken die ten goede zullen komen aan het project. We gaan ons namelijk richten op spel binnen de huisbezoeken die de home visitors doen. Het ontwikkelen van speelgoed met lokale middelen zal een belangrijke plaats innemen. En ook de uitgangspunten van spel, hoe kun je bijv. kinderen stimuleren om te spelen, welke houding kan het kind het beste aannemen om te spelen, hoe betrek je ouders erbij (die eigenlijk nauwelijks tijd hebben) etc. Het zijn allemaal punten waar we mee aan de slag gaan.

Gisteren nog bij de ceremonie geweest van de eerste steenlegging van de school dat langs het revalidatiecentrum komt. Een plechtige gelegenheid waarbij ook de minister van onderwijs aanwezig was. Heel veel liefs

Inge (maart 2007)

